

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **V. B.**, nar. ..., bytem P. S. 866, H., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. června 2016, č. j. KUKHK-21804/DS/2016/Er,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 24. června 2016, č. j. KUKHK-21804/DS/2016/Er, a rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 19. dubna 2016, č. j. 48804/2016, sp. zn. 2015/12677/SPR-SR, se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov, (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 4. 2016, č. j. 48804/2016, sp. zn. 2015/12677/SPR-SR, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona, jehož se měla dopustit tím, že dne 17. 3. 2015, v 8:31:23 hodin, nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla tovární zn. Škoda, registrační značky ..., v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. I/14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012 bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 70 km/h, po odečtení tolerance měřicího zařízení +/- 3 km/h, a to v působnosti dopravní značky, povolující nejvyšší možnou rychlost na 50 km/h. Svým jednáním tak porušila ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. téhož zákona.

Za tento správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně nejprve namítala, že řízení bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobkyně uvedla identitu řidiče, který jí provozované vozidlo v předmětnou dobu řídil, a očekávala, že správní orgán bude podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán takto neučinil, o čemž se žalobkyně dozvěděla až ve chvíli, kdy bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a ona tak neměla v tuto chvíli možnost předložit další důkazy.

Pokud měl správní orgán jakékoli pochyby o osobě řidiče, nebo se mu nedařilo doručit oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, měl prostřednictvím různých informačních systémů či databází, které má k dispozici, zjišťovat, zda nemá oznámený řidič i jinou adresu, kam by bylo možné výzvu k podání vysvětlení doručit. Nadto, pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti. Krom toho mohl správní orgán zahájit přestupkové řízení s oznámeným řidičem, když mu mohl doručit oznámení o zahájení řízení fikcí nebo mohl doručovat prostřednictvím opatrovníka.

Správní orgán mohl následně k podání vysvětlení předvolat také žalobkyni jakožto provozovatele vozidla. V návaznosti na takovou výzvu by pak správnímu orgánu předložila např. smlouvu o výpůjčce uzavřenou mezi ní a označeným řidičem.

Žalobkyně tuto námitku uzavřela s tím, že vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď pravdivě uvedla, kdo jí provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu, a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě, nebo totožnost uvedla nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti

žalobkyni řízení pro porušení § 10 odst. d) zákona o silničním provozu. Správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku a až případně poté provozovatel vozidla, což správní orgán nerespektoval a zásadně tak zkrátil její práva.

Žalobkyně dále žalovanému vytkla, že potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za její osobní účasti. Ta přitom námitku nekonání ústního jednání uplatnila již v odvolání. Takový postup ji krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobkyně měla právo na to, aby byla její věc projednána, a to za přítomnosti její a jejího obhájce, a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Dále uvedla, že obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv jako obviněný z přestupku či trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“.

Žalobkyně shledala takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, jelikož na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Správní orgán byl přitom povinen jednoznačně zjišťovat skutkový stav. Provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt, pouze pokud jednání vykazuje znaky přestupku. Pokud by tedy při ústním jednání vyšlo najevo, že se jednalo o okolnost vylučující protiprávnost, odpovědnost provozovatele vozidla by nenastala.

Poté bylo namítnuto, že správní orgán krátil její práva tím, že nespojil do společného řízení i další správní delikt spáchaný žalobkyní, konkrétně se jednalo o řízení vedené před správním orgánem I. stupně pod sp. zn. 2015/2551/SPR-SR/KAM. Obě tato řízení byla vedena ve stejnou dobu a i rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v obou věcech v rozmezí jednoho měsíce. Zároveň správní orgán nařídil dokazování mimo ústní jednání ve dvou různých termínech, když mohl nařídít pouze jeden. Žalobkyni vznikla tímto jednáním povinnost uhradit dvě pokuty v celkové výši 3.000,- Kč a dvakrát uhradit náklady řízení po částce 1.000,- Kč. Přičemž pokud by bylo konáno jedno řízení, byla by jí uložena pokuta v maximální výši 2.500,- Kč a náklady by činily 1.000,- Kč.

V další žalobní námitce žalobkyně uvedla, že se řidič vozidla přestupku vůbec nedopustil, neboť v místě, kde bylo vozidlo změřeno, byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. Je pravdou, že na místě spáchání údajného přestupku se nyní nachází dopravní značka stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/h. V době spáchání přestupku ale byla tato dopravní značka dle vyjádření řidiče přeškrtnutá, tj. její platnost byla zrušena. Pokud by správní orgán nařídil ve věci ústní jednání, tato skutečnost by byla uvedena již na ústním jednání. Jestliže se tedy řidič vozidla nedopouštěl přestupku, nemohla být ani žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.

Následně namítla, že správní delikt provozovatele vozidla spáchaný dne 17. 3. 2015 byl již promlčen. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ani zákon o silničním provozu totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Ve spojení s tím odkázala na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Ministerstvo dopravy v něm konstatovalo, že: *„Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení in dubio mitius“*.

Závěrem žalobkyně brojila proti tomu, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tedy pravidlo vyžadující nespílitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na tomto ustanovení. Jeho aplikací tak bylo zasaženo do jejích práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů je proto dle žalobkyně rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhla žalobkyně, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 14. 9. 2016. Provedl podrobnou rekapitulaci řízení proběhnuvšího před správními orgány obou stupňů a plně odkázal na své rozhodnutí ze dne 24. 6. 2016, č.j. KUKHK-21804/DS/2016/Er.

Podmínka k zahájení řízení o správním deliktu v daném případě splněna byla, neboť správní orgán věc odložil z důvodu, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. K tomu žalovaný dodal, že dne 10. 2. 2016 vyrozuměl zmocněnce žalobkyně o zahájení řízení o správním deliktu a provádění důkazů mimo ústní jednání v termínu 2. 3. 2016. O provádění dokazování mimo ústní jednání byl taktéž sepsán protokol a následně bylo dne 8. 3. 2016 zasláno zmocněnci oznámení o ukončení dokazování s informací, že se může seznámit s podklady rozhodnutí ve stanoveném termínu.

K promlčení správního deliktu odvolací orgán uvedl, že na základě novely zákona o silničním provozu, která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014, byla promlčecí lhůta nově upravena. Takto pozměněná právní úprava se dle názoru žalovaného vztahuje i na předmětný správní delikt ze dne 17. 3. 2015.

Žalovaný následně uvedl, že: *„Žalobce měl možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem I. stupně obeznámen o ukončení dokazování a současně mu byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dále byl žalobce informován o tom, že bude ve smyslu ust. § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání. Pro tento postup byly splněny podmínky, neboť žalobce byl včas vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále byl sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Důkaz listinou se provede tak, že se přečte nebo sdělí její obsah – o tomto způsobu dokazování byl odvolatel rovněž informován. Dle názoru odvolacího orgánu je tento postup ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9 As 139/2015.“*

Žalovaný dále doplnil, že místní úprava provozu na pozemních komunikacích v místě měření rychlosti je doložena ve spisovém materiálu. Měření rychlosti bylo provedeno Městskou policií Trutnov v součinnosti s Policií České republiky a je popsáno v oznámení přestupku na listu č. 1 spisového materiálu.

Na závěr uvedl, že rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhoval proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když k takovému postupu udělila žalobkyně souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s.ř.s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

Správní orgán I. stupně obdržel dne 23. 6. 2015 od Městské policie Trutnov oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 17. 3. 2015 v 8:31 hodin, kdy řidič

motorového vozidla tz. Škoda, rz. ..., překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov na silnici I. třídy č. I/14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 73 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 70 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 14. 8. 2015 žalobkyni, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a dne 19. 10. 2015 výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). V reakci na ni bylo správnímu orgánu dne 20. 11. 2015 doručeno vyjádření zmocněnce žalobkyně, společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ 03724026, s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan D. P., nar. ..., bytem O. 41, P. 7.

Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (k tomu v podrobnostech ještě níže) správní orgán dne 10. 1. 2016 přestupek ze dne 17. 3. 2015 odložil, a to dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Dne 10. 2. 2016 bylo zahájeno řízení o správním deliktu a žalobkyně byla přípisem vyzvána o provádění důkazů mimo ústní jednání. K tomu došlo dne 2. 3. 2016. Žalobkyně, ani její zástupce se k danému úkonu nedostavili. Dne 8. 3. 2016 byl vyhotoven protokol o provedení důkazů a taktéž bylo žalobkyni oznámeno, že ve věci bylo ukončeno dokazování a ona má možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit. Této možnosti nevyužila. Poté bylo vydáno dne 19. 4. 2016 prvoinstanční správní rozhodnutí č. j. 48804/2016, sp. zn. 2015/12677/SPR-SR (dále jen „Rozhodnutí“), kterým bylo žalobkyni za spáchání shora uvedeného deliktu uloženo zaplatit pokutu ve výši 1.500,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti Rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, a že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s označenou osobou přestupce (nesprávně uveden pan P. K.) a vznesla také námitku promlčení správního deliktu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správním delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).

Žalobkyni byla taková bezvadná výzva zaslána a ta na ni následně reagovala sdělením, že vozidlo měl řídit D. P., nar. ..., bytem O. 41, P. 7. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na adresu, kterou uvedla žalobkyně, zaslal výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli s odůvodněním, že na uvedené adrese je adresát neznámý.

Správní orgán na základě výše uvedeného uvedl, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ten následně nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit. Správní orgán má tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

S ohledem na shora uvedené shledává krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou

nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

Krajský soud sdělení žalobkyně, že řidičem vozidla měl být D. P., shledává jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedla totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla, a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní. K tomu lze poznamenat, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známe, že D. P., je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s.r.o., IČ 03724026, jako řidič vozidla v analogických řízeních, např. ve věcech, která vede zdejší krajský soud pod sp. zn. 30A 78/2016 nebo pod sp. zn. 30A 75/2016 aj.

Krajský soud nesdílí ani názor žalobkyně, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ad absurdum by totiž pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

Nelze tak v této námitce žalobkyni přisvědčit.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za její osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podpořila žalobkyně svou argumentaci rozsudky Nejvyššího správního soudu i rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79,*

odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Z uvedeného vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí se jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozornila žalobkyně.

Skutkový stav projednávané věci byl přitom zcela jednoduchý. V posuzované věci spočíval správní delikt v tom, že dne 17. 3. 2015, v 8:31 hod. motorové vozidlo porušilo nejvyšší povolenou rychlost, která byla stanovena na 50 km/h. Správní orgán I. stupně rozhodoval zejména na základě oznámení Městské policie Trutnov o podezření ze spáchání přestupku ze dne 23. 6. 2015, výpisu z registru provozovatelů vozidel, fotodokumentace a údajů pořízenými silničním rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, ke kterému byl přiložen ověřovací list.

K uvedenému krajský soud doplňuje, že v průběhu správního řízení byla žalobkyně mnohokrát vyzvána o zjištění protiprávního stavu, kdy měla možnost námitky uplatnit. Žalobkyni byla dne 14. 8. 2015 zaslána výzva k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona silničním provozu, sp. zn. 2015/12677/SPR-SR, spolu s poučením o dalším možném postupu. Žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala. Dále správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni dne 19. 10. 2015 výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích č. j. 120934/2015. Následně byl zástupce žalobkyně dne 10. 2. 2016 vyzváno přípisem č. j. 18389/2016 o zahájení řízení o správním deliktu a o tom, že dne 2. 3. 2016 v 11:00

hod. bude mít možnost seznámit se se spisovým materiálem a případně navrhnout jeho doplnění. Dne 8. 3. 2016 bylo správním orgánem I. stupně zasláno oznámení o ukončení dokazování č. j. 30067/2016 a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ta se mohla opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy, přičemž nutno konstatovat, že s jí uplatněnými námitkami ve správním řízení se správní orgány řádně vypořádaly. Tato námitka žalobkyně je na základě výše uvedeného nedůvodná.

Další žalobní námitku (a dlužno zdůraznit, že se jedná o námitku týkající se skutkového stavu věci) vznesla žalobkyně až v podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně namítla, že se řidič vozidla žádného přestupku nedopustil, neboť v době spáchání přestupku byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h.

Obsah této žalobní námítky byl sám o sobě značně rozporuplný. Žalobkyně nejprve přišla s tvrzením, že v místě, kde bylo vozidlo měřeno, je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. Vzápětí ale konstatovala, že na místě spáchání údajného přestupku se nyní nachází dopravní značka omezující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/h. Následně dodala, že v době spáchání přestupku byla tato značka dle vyjádření řidiče přeškrtnutá, tedy její platnost měla být zrušena.

Žalobkyně tedy nemá jasno v tom, zda v měřeném místě měla být kde dni spáchání přestupku nejvyšší povolená rychlost omezena na 70 km/h nebo na 50 km/h. Z obsahu správního spisu, zejména z vyjádření Policie České republiky, územního odboru Trutnov, ze dne 29. 1. 2014 je ale zřejmé, že v inkriminovaném místě omezují dopravní značky rychlost na 50 km/h. Správní orgány tedy měly tuto skutečnost za spolehlivě prokázanou a neměly nejmenší důvod doplňovat v tomto směru důkazní řízení. Uvedená žalobní tvrzení navíc žalobkyně nikterak nedoložila. Krajský soud má z obsahu správního spisu za spolehlivě prokázané, že se řidič vozidla dopustil deliktu dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, když překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu mimo obec stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50km/h, o méně než 30km/h a porušil zároveň § 4 c) zákona o silničním provozu. Tato námitka není s ohledem na výše uvedené důvodná.

Další námitka se týkala promlčení správního deliktu. Krajský soud upozorňuje, že se sice jedná o lhůtu prekluzivní, nikoliv promlčecí, ale to nemá pro posouzení dané námítky žádný právní důsledek. V této námitce žalobkyně namítala, že předmětný správní delikt byl již promlčen, neboť od jeho spáchání dne 17. 3. 2015 uplynul jeden rok. Žalobkyně se ve vztahu k této námitce v žalobě dovolávala Metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“).

Metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou

právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.

Nastíněná právní situace se však změnila přijetím zákona č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45).

V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán (spáchán byl dne 17. 3. 2015, její odpovědnost by tedy zanikla až dne 17. 3. 2019). Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobkyně za zmíněný přestupek dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). Žalobkyně tedy nemohla legitimně očekávat zastavení řízení, neboť metodika (byť byla účinná) se vztahovala na případy před změnou právní úpravy. Tou byla již zmíněná novelizace ustanovení § 125e zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 230/2014 Sb., kdy bylo s účinností od 7. 11. 2014 výslovně stanoveno, že i na odpovědnost fyzické osoby za uvedený správní delikt se vztahuje ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby (tedy i úprava lhůt pro zánik odpovědnosti právnických osob za správní delikt). Tato námitka je tedy nedůvodná.

Dále žalobkyně uvedla, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že: *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem již podal Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy Krajský soud v Ostravě (věc je u Ústavního soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Ústavním soudem bylo taktéž již posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu

na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, v němž dospěl k závěru, že ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f o silničním provozu, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „*aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí, proto nespátňuje důvod ani pro přerušení řízení a vyčkání výsledku řízení před Ústavním soudem ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

Poslední námitkou bylo tvrzení, že správní orgán krátil práva žalobkyně tím, že nespojil do společného řízení více správních deliktů, které žalobkyně spáchala. Dle námitky měl správní orgán I. stupně s předmětnou věcí dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu spojit i řízení vedené u něj proti žalobkyni pod sp. zn. 2015/2551/SPR-SR/KAM, které probíhalo ve stejné době. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného v obou řízeních byla vydána v rozmezí jednoho měsíce. Tím, že tato dvě řízení nebyla spojena, vnikly žalobkyni neúměrně vysoké náklady. Pokud by správní orgán ale spojil tyto dva delikty do společného řízení, byla by žalobkyni uložena pokuta v maximální výši 2.500,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, oproti uložené pokutě v celkové výši 3.000,- Kč a nákladům řízení v celkové výši 2.000,- Kč.

Ustanovení § 12 odst. 2, věty první, zákona o přestupcích zakotvuje absorpční zásadu, podle níž přísnější trest pohlcuje mírnější.

Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, výše uvedená absorpční zásada se uplatní nejen u přestupků, ale i v řízení o správních deliktech, přestože by ji v tom kterém případě zákon výslovně nezakotvil. V rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, dovodil Nejvyšší správní soud, že při souběhu více správních deliktů je analogické použití zásady absorpční podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích přípustné, nestanoví-li příslušný právní předpis jinak. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 Afs 7/2016 – 36, soud potvrdil, že v případech, kdy dochází ke spáchání dvou správních deliktů v souběhu, má být o nich vedeno společné řízení a uložena jedna sankce za užití zásady absorpční. K analogické argumentaci se přiklonil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 – 51.

V případě správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je však navíc absorpční zásada zákonem výslovně upravena. Dle ustanovení § 125g odst. 2 dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Dle odst. 3 téhož ustanovení se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný.

Krajskému soudu bylo z úřední činnosti známo, že je u něj kromě předmětné žaloby projednávána také žaloba žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016, č. j. KUKHK-19459/DS/2016/SR, vedená pod sp. zn. 30 A 97/2016. Z obsahu obou soudních a k nim přiložených správních spisů krajský soud zjistil, že u Městského úřadu Trutnov i u žalovaného probíhala proti žalobkyni souběžně dvě správní řízení o uložení pokuty za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu.

Správní spis Městského úřadu Trutnov v projednávané věci byl veden pod sp. zn. 2015/12677/SPR-SR, správní spis Městského úřadu Trutnov ve věci sp. zn. 30 A 97/2016 byl veden pod sp. zn. 2015/2551/SPR-SR/KAM.

Jak vyplynulo z porovnání obsahu obou správních spisů, žalobkyně se měla u obou řízení dopustit správních deliktů tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla reg. zn. ... nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, konkrétně dodržování nejvyšší povolené rychlosti jízdy.

V řízení vedeném pod sp. zn. 2015/2551/SPR-SR/KAM spáchal neznámý pachatel přestupek dne 5. 12. 2014 v 15:13 hodin a v řízení vedeném pod sp. zn. 2015/12677/SPR-SR spáchal neznámý pachatel přestupek dne 17. 3. 2015 v 8:31 hodin.

V řízení vedeném pod sp. zn. 2015/2551/SPR-SR/KAM Městský úřad Trutnov vydal dne 8. 9. 2015 příkaz, kterým žalobkyni za spáchání shora uvedeného deliktu uložil pokutu 1. 500,- Kč a současně jí uložil povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, po následném podání odporu ze strany žalobkyně byl příkaz zrušen. K provádění důkazů mimo ústní jednání došlo dne 8. 12. 2016, o čemž byl sepsán téhož dne i protokol. Dne 21. 1. 2016 vyhotovil správní orgán oznámení o ukončení dokazování - seznámení se s podklady rozhodnutí, kdy stanovil žalobkyni možnost se dne 17. 2. 2016, tj. před vydáním rozhodnutí, vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění. Dne 7. 3. 2016 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byla za spáchání výše uvedených správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za současné povinnosti uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000,- Kč. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 7. 2016, č. j. KUKHK-19459/DS/2016/SR, kterým zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 7. 3. 2016, sp. zn. 2015/2551/SPR-SR/KAM, č. j. 29650/2016, a toto rozhodnutí potvrdil.

V řízení vedeném pod sp. zn. 2015/12677/SPR-SR Městský úřad Trutnov odložil předmětný přestupek dne 10. 1. 2016. O měsíc později, tj. 10. 2. 2016 zahájil řízení o správním deliktu, kdy žalobkyni vyrozuměl o provádění důkazů mimo ústní jednání, které proběhlo dne 8. 3. 2016, o čemž byl sepsán téhož dne i protokol. Dne 8. 3. 2016 vyhotovil správní orgán I. stupně i oznámení o ukončení dokazování - seznámení se s podklady rozhodnutí, kdy stanovil žalobkyni možnost se dne 30. 3. 2016, tj. před vydáním rozhodnutí, vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění. Dne 19. 4. 2016 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byla za spáchání výše uvedených správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za současné povinnosti uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000,- Kč. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím ze dne 24. 6. 2016, č. j. KUKHK-21804/DS/2016/Er.

Z popsaného průběhu obou správních řízení je vidno, že správní orgán I. stupně, tj. Městský úřad v Trutnově, konal veškeré totožné úkony v relativně souběžně vedených řízeních, např. rozhodnutí ve věci byla vydána v rozmezí pouze o něco delším než měsíc. Tuto vadu řízení nechal žalovaný coby odvolací orgán bez povšimnutí. Ostatně také žalovaný vydal svá rozhodnutí v rozmezí dvou týdnů.

Krajský soud nenašel jediný zákonný (ale ani rozumný) důvod, proč Městský úřad Trutnov nespojil ke společnému řízení oba případy. Za situace, kdy přestupky (potažmo správní delikty) byly rozhodovány v rozpětí pouhého měsíce, jednalo se o stejnou osobu delikventa a o zcela shodná přestupková i deliktní jednání (ať už po stránce skutkové či právní), se takový postup přímo nabízel.

Nespojením obou řízení ovšem došlo k porušení povinnosti stanovené v § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu a k porušení zásady absorpce trestu stanovené v § 125g odst. 3 téhož zákona. Uvedené procesní pochybení pak mělo za následek, že žalobkyni byla uložena pokuta v celkové výši 3.000,- Kč a povinnost nahradit paušální náhradu nákladů řízení v celkové výši 2.000,- Kč, zatímco v případě zákonného postupu správních orgánů by mu hrozilo uložení pokuty v maximální možné výši do 2.500,- Kč včetně a paušální náhrada nákladů ve výši 1.000,- Kč.

Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgány se v daném případě dopustily nezákonné kumulace, když stanovily tresty za jednotlivé sbíhající se správní delikty dílčím způsobem, tedy podle kumulativní zásady namísto užití zásady absorpční. Takový postup nemohl vyústit v jiný závěr krajského soudu, než že přezkoumávané správní řízení je postiženo vážnou vadou, v důsledku níž jsou jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, nezákonná.

Vzhledem k tomu musel krajský soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 pro vady řízení a nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo, neboť trpí stejnými vadami (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení budou orgány veřejné správy právními názory vyslovenými v tomto rozsudku vázány (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Výrok o nákladech řízení

Ve věci byla úspěšná žalobkyně, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobkyně byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky). Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč a jako plátce DPH má právo na navýšení náhrady o DPH ve výši 21 % (§ 23a/ zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 11.228,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. červen 2017

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.